

Театар апсурда пре пола века био је сјајан начин за профилисање и артикулисање убојите критике друштва, околности, карактера и нарави. И данас, такав метод актуелан је само због тога јер свеобухватно и темељно дијагностикује стварност...

Уобичајено би било да се сваки разборити појединац припупита - чему су заправо послужили мајски избори? Снаге су мање-више исте, однос суштински непромењен, друштво и даље подељено. Зашто је прављена толика халабука око Споразума када данас нико озбиљно не тражи његово поништавање. Коалиција са радикалима подједнако је контроверзна као и она са социјалистима. Отуд, ваљда, толико искључивости? Колико су мајски избори усидрили Косово у састав Србије? Колико смо се помакли ка победи у тој битки за Косово у Србији? Зашто је Коштуници и Николићу лакше да направе коалицију када имају 78 и 30 (што није довољно за већину) него када имају 81 и 47 посланика (што је више од довољног за већину)?..... Могли бисмо овако да набрајамо апсурд за апсурдом док се не онесвестимо, али то нам није намера. Уосталом многи о томе говоре и тешко би се ту пронашло нешто што већ у овој или оној мери или облику није речено.

Међутим, управо посматрајући целокупну апсурдност у којој се налазе такорећи сви политички чиниоци, водећи рачуна о томе шта чине, не из перспективе прошлости већ имајући у виду будуће време, односно куда се све креће, можемо на прави начин приметити политички процес који се одвија. Политичка дешавања не би требало посматрати као статичну појаву. Реч је о процесу, кретању, тенденцијама, кинетичкој пропорцији намера, метода и циљева.

Наиме, апсурдности посматране као последица дешавања из прошлости не би требало да буду релевантне и осуђујуће уколико у будућности доносе позитивне квалитативне помаке. Парадоксално је то што потез неког политичког субјекта може бити оквалификован као апсурдан, што он уистину и јесте из перспективе прошлости, али истовремено исти потез може бити нужан, рационалан и ваљан уколико у будућем времену донесе општи просперитет и бољитак и друштву и држави. На примеру то може бити много јасније: Коалиција СПС и ДС апсурдна је ако у обзир узмемо све оно што су једни другима говорили и чинили. У тим корелацијама из прошлости има бар милион конкретних ствари које чине њихову коалицију апсурдном, међутим, ако њихова коалиција у будућем времену има за последице – стабилизацију политичких прилика, умиревање подељености друштва, економску стабилизацију, интеграцију бивше антидемократске партије у интернационалне демократске токове, де факто стварање истинске социјалдемократске партије, онда њихова коалиција не изгледа нимало апсурдно.

С друге стране, ако те апсурдности из прошлости армирају или умножавају апсурдности у будућности, ако оне не воде позитивним квалитативним помацима, већ иду ка конзервацији проблема или њиховом усложњавању, онда можемо говорити о заиста схизофреној политици. Утолико се те две политике разликују и та разлика која чини разлику довољно је велика, ако не и „судбински“ велика да утиче бар на то да се једна и друга политика, потези или процеси не могу сматрати истим или барем сличним. Реч је о дијаметрално различитим процесима уколико се узме у обзир теза о „добрим“ и „рђавим“ апсурдима.

Невоља, на први поглед, са овом тезом може да буде у томе што је врло тешко, готово немогућно, квантификовати својеврсне мере, еталоне, лакмусе по којима би се утврђивало „добро“ или „рђаво“ стање апсурда. То ће, међутим, утврдити време и да ли смо на добром путу или странпутици када о овоме говоримо није најбитније. Најбитније је то да постоје добране разлике. У перспективи постоје константе које утичу на последице које производе апсурдни догађаји, а такви догађаји могу да дају позитиван, али и негативан резултат. Што се нас тиче, то је критеријум који би требало имати у виду. Много би површније било, на другој страни, *театром апсурда* априорно исмевати, осуђивати или простим истицањем, вредносно изједначавати све појаве оваквог типа.

23.5.2008.